

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.806 van 30 juni 2015
in de zaak A. 215.459 /XIV-36.344**

In zake: Christa VAN STICHEL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carine Flamend
kantoor houdend te 1860 Meise
Vilvoordsesteenweg 101
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de LOKALE POLITIEZONE ZUID 5341
ANDERLECHT-VORST-SINT-GILLIS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jérôme Sohier
kantoor houdend te 1000 Brussel
Emile De Motlaan 19
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 1 april 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het politiecollege van de lokale politiezone Zuid om over te gaan tot de vervanging van de stageleider ten belope van zes weken in de vorm van een toevoeging van zes weken aan de stage van verzoekende partij, met ingang van 23 februari 2015 en eindigend op 5 april 2015.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 juni 2015.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gauthier Baudts, die *loco* advocaat Carine Flamend verschijnt voor verzoekster, en advocaat Leïla Tijini, die *loco* advocaat Jérôme Sohier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster heeft op 1 december 2013 haar stage aangevat als CALog-personeelslid, niveau C, in de dienst Financiën van de politiezone. Overeenkomstig artikel V.III.13 RPPol bedraagt de stageperiode principieel zes maanden. Mevrouw Vergouts en mevrouw Gadeyne werden aangeduid als respectievelijk stageleider en mentor van verzoekster.

Op 9 april 2014 heeft de stageleider een tussentijds rapport opgesteld omtrent het functioneren van verzoekster. Verzoekster heeft dit rapport op 23 april 2014 voor kennisneming ondertekend, waarbij zij tevens verklaarde niet akkoord te kunnen gaan met de inhoud van het rapport. Verzoekster zou op 9 april 2014 hebben geweigerd het rapport voor ontvangst te ondertekenen, zo blijkt uit e-mailverkeer tussen stageleider en mentor.

3.2. Op een niet nader bepaalde datum wordt het samenvattend eindverslag over de stage opgesteld waarin wordt besloten dat verzoekster niet geschikt is voor de betrekking waarvoor ze in dienst genomen is.

In een rapport van 7 mei 2014 aan het politiecollege stelt de stageleider het ontslag wegens professionele ongeschiktheid voor.

3.3. Op 14 mei 2014 beslist het politiecollege verzoekster met onmiddellijke ingang te ontslaan. Tegen deze beslissing heeft verzoekster een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing (213.955/XIV-35.995) ingediend, waarna de verwerende partij de beslissing van 14 mei 2014 heeft ingetrokken op 12 november 2014. Bij arrest nr. 229.847 van 19 januari 2015 werd het eerder genoemde beroep bij gebrek aan voorwerp verworpen.

3.4. De verwerende partij heeft de procedure hernomen waarbij de stageleider verzoekster en haar raadsman op 1 december 2014 heeft gehoord. Op 2 december 2014 heeft de stageleider een rapport betreffende de evaluatie van de stege van verzoekster aan de leden van het politiecollege gericht waarin zij stelt dat het voor haar moeilijk is opnieuw vertrouwen in verzoekster te hebben.

Op 24 december 2014 beslist het politiecollege om verzoekster te horen op 21 januari 2015. Nadat het politiecollege op 21 januari 2015 kennis heeft genomen van de argumenten van verzoekster, besluit het politiecollege haar raadsman te raadplegen alvorens een nieuwe beslissing te nemen.

In haar verweernota van 20 januari 2015 wijst verzoekster er onder meer op dat de stageleider bij aanvang van de stage met bevallingsverlof was en dat deze pas einde januari 2015 het werk hervatte zodat de stageleider betrokkene overeenkomstig artikel V.8 UBPol had moeten worden vervangen.

3.5. Op 15 februari 2015 beslist het politiecollege het volgende:

“Gezien de bepalingen van artikelen V.III.9 tot V.III.19 van het Koninklijk Besluit van 30 maart 2001 houdende de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (RPPol), betreffende de stage voor het CALog-personeel van de geïntegreerde politie;

Gezien de bepalingen van artikel V.8 van het Ministerieel Besluit van 28 december 2001 tot uitvoering van sommige bepalingen van het Koninklijk Besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (UBPol) dat stelt dat ‘de stageleider of mentor die op ononderbroken wijze meer dan één maand afwezig is [...] wordt vervangen;”

Gezien dat Mw VAN STICHEL Christa in het kader van de statutaire rekrutering als administratief assistent voor de dienst Financiën en Logistiek/Boekhouding in dienst werd genomen op 1 december 2013;

Gezien dat volgens artikel V.III.13 RPPol de geïnteresseerde aan een stageperiode van zes maanden onderworpen moet worden;

Gezien dat Mw VERGOUTS Sandrine, Adviseur, Diensthoofd van de dienst Financiën en Logistiek/Boekhouding als stageleider aangeduid werd en afwezig was van 01/12/2013 tot 14/01/2014;

Gezien de afwezigheid van Mw VERGOUTS in het verleden ligt, en de vervanging zoals bepaald in artikel V.8 UBPol derhalve niet meer mogelijk is;

BESLIST

Na overleg en deliberatie, over te gaan tot de vervanging van de stageleider ten belope van 6 weken in de vorm van een toevoeging van zes weken aan de stage van Mw VAN STICHEL Christa, met ingang op 23/02/2015 en die afloopt op 05/04/2015.”

Dit is de hier bestreden beslissing. Deze beslissing wordt per e-mail van 18 februari 2015 aan verzoekster meegedeeld, waarin tevens melding wordt gemaakt van de mogelijkheid om tegen die beslissing beroep in te stellen bij de Raad van State.

3.6. Het door de verwerende partij neergelegde administratief dossier bevat nog een stuk genoemd “samenvattend stageverslag” van 2 april 2015 ondertekend diezelfde datum “voor kennisneming” door zowel mevrouw Vergouts als door verzoekster die geen opmerkingen aanbrengt of laat aanbrengen op het verslag, waarin wordt voorgesteld de stage conform artikel V.III.19 RPPol te verlengen met een periode van drie maanden.

Uit het door de verwerende partij aan de Raad van State bezorgde “Uittreksel uit het Register der beraadslagingen van het Politiecollege” blijkt dat het politiecollege tijdens zijn vergadering van 29 april 2015 heeft beslist de stage van verzoekster met drie maanden te verlengen, met ingang van 6 april 2015 en

eindigend op 6 juli 2015.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Exceptie van het belang betreft

Standpunt van de partijen

4. In haar verzoekschrift omschrijft verzoekster haar belang bij het aanvechten van de bestreden beslissing. Zij wijst er op dat de verlenging van de stage met zes weken onvoldoende is om verzoekster de begeleiding te geven die ze sedert het begin van haar stage had moeten ontvangen. Vanaf de aanvang ervan voldoet de stage niet aan de wettelijke vereisten zodat verzoekster niet voldoende wordt begeleid of bijgestuurd hetgeen haar kansen hypothekeert om haar stage succesvol te kunnen beëindigen. Hierdoor zal ze haar werk verliezen, en dienvolgens haar inkomen. Verzoekster werd ook niet gehoord over de verlenging zodat zij, althans op het ogenblik van het indienen van haar beroep, niet op de hoogte is wie haar officiële stageleider is die nog moest worden aangeduid. Zij stelt tot slot nog dat bij gebrek aan correcte begeleiding door een stageleider verzoekster ook een moreel nadeel lijdt omdat hierdoor haar zelfbeeld en zelfvertrouwen wordt aangetast.

5. In haar nota voert de verwerende partij aan dat verzoekster zich op de spoedeisendheid beroept maar dat zij haar beroep pas indient op een tijdstip dat de bestreden beslissing waarbij de stage met zes weken werd verlengd quasi volledige uitwerking heeft gehad, en dat zij derhalve niet langer belang heeft bij haar beroep tot nietigverklaring. Een vernietiging van de bestreden beslissing kan de verrichte stageperiode immers niet ongedaan maken. Een vernietiging zou slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuwe beslissing moet nemen, hetgeen met andere woorden impliceert dat verzoekster zich in een identieke situatie bevindt als degene waarin ze zich thans bevindt.

In zoverre verzoekster haar belang staft door er op te wijzen dat de verlenging van de stage met zes weken ontoereikend is, meent de verwerende partij dat de bestreden beslissing er net op gericht was om tegemoet te komen aan de bezorgdheden van verzoekster, zodat niet ingezien kan worden welk nadeel zij ingevolge de bestreden beslissing lijdt, en welk voordeel zij uit de gevorderde vernietiging kan putten. Verzoekster beoogt een beslissing die toereikend zou zijn om haar kansen te maximaliseren om de stage succesvol te kunnen beëindigen. Het is de verwerende partij niet duidelijk hoe een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing hieraan zou kunnen bijdragen.

Beoordeling

6. Het auditoraat besluit tot de niet ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op grond van de volgende overwegingen.

Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen het belang bij een beroep tot nietigverklaring en het belang bij een vordering tot schorsing. De vraag voorlopig daar gelaten of verzoekster voldoende belang heeft bij haar beroep tot nietigverklaring, is het minstens niet evident aan te nemen dat verzoekster voldoende belang heeft bij haar vordering tot schorsing.

In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat verzoekster haar vordering tot schorsing heeft ingediend op 1 april 2015, terwijl de bij de bestreden beslissing verleende verlenging van de stage eindigt op 5 april 2015. Zij heeft deze maatregel dus grotendeels ondergaan vooraleer haar verzoek tot schorsing in te dienen en, inmiddels, heeft de bestreden maatregel volledige uitwerking gehad.

Een schorsingarrest heeft slechts uitwerking voor de toekomst zodat, gegeven het voorgaande, een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing pas kan worden bevolen, althans in zoverre aan alle andere wettelijke vereisten daartoe zou zijn voldaan, indien verzoekster er in slaagt aan te tonen dat zij een nadeel heeft ondergaan ingevolge de bestreden beslissing en dat dit nadeel nog steeds voortduurt.

In de onderhavige zaak is het minstens niet evident te aanvaarden dat verzoekster ingevolge de bestreden beslissing een nadeel heeft geleden nu deze beslissing ertoe strekt haar de mogelijkheid te bieden haar stage alsnog succesvol te beëindigen. Verzoekster is overigens, zo blijkt uit haar verzoekschrift, vragende partij voor een verlenging van de stage. Wel meent ze dat de duur van de verlenging van de stage ontoereikend is om dit resultaat te bereiken. Die vraag kan echter nu niet worden beantwoord en vereist een nieuwe beslissing van de verwerende partij na het beëindigen van de stage (die inmiddels nogmaals is verlengd en eindigt op 6 juli 2015) waarbij zij zal dienen te beslissen om verzoekster vast te benoemen of haar wegens ongeschiktheid te ontslaan. De wettigheid van de thans bestreden beslissing kan nog worden betwist wanneer de eindbeslissing, ingeval van ontslag wegens ongeschiktheid, voor verzoekster ongunstig zou zijn. De stelling van verzoekster dat ze haar werk, en bijgevolg haar inkomen zal verliezen, is derhalve voorbarig. Het nadeel dat verzoekster stelt te lijden ingevolge de bestreden beslissing kan door een schorsing van de tenuitvoerlegging ervan niet ongedaan worden gemaakt omdat de stageduur waartoe in de bestreden beslissing was beslist, volledig is verstreken. Tot slot, kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat een beslissing die de mogelijkheid biedt om een stage alsnog succesvol te beëindigen - een stageverlenging waar verzoekster luidens haar verzoekschrift overigens om vraagt - een moreel nadeel zou kunnen veroorzaken, met name verlies aan zelfbeeld en zelfvertrouwen. Het auditoraat concludeert dan ook dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is bij gebrek aan belang omdat de nadelen die verzoekster beweert te ondergaan door een schorsing niet kunnen worden ongedaan gemaakt.

7. Tijdens de terechtzitting betwist verzoekster deze conclusie niet. Zij neemt na kennisneming van het auditoraatsverslag niet de gelegenheid te baat om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven en verwijst naar de schriftelijke procedurestukken.

8. De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat, te meer nu inmiddels - wijl verzoekster blijkens de uiteenzetting in haar

verzoekschrift vragende partij was voor een nog ruimere verlenging van de stageduur - de verwerende partij tot verlenging van de stage heeft beslist en zij dus het voordeel dat zij met haar beroep tegen de bestreden beslissing nastreeft, zijnde “een beslissing die toereikend zou zijn om de kansen op een succesvolle beëindiging van de stage te maximaliseren” lijkt te hebben bekomen. De Raad van State bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, de vordering tot schorsing niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig juni tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Kaat Leus,

wnd. Kamervoorzitter
staatsraad,

bijgestaan door

Johan Pas,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Kaat Leus